

fandt 38,000 Arbeidere af forskjelligt Erhverv, og af disse 38,000 Arbeidere vare de 19,000 forsikrede i Sygekasser, og de 19,000 stode udenfor Sygekasserne. Naar man nu har lagt Mærke til deres Indtægt, og saa ser, at 50 pCt. er med i Sygekasserne, med 50 pCt. staa udenfor dem, maa man jo dog indrømme, at de, meget stærkt endogaa, have sluttet sig til Sygekasserne, have været med til at lægge hen til deres mulige Sygdom, endogaa ud over deres Evne, idet de ikke have havt den Indtægt, som det paastaaes af Nationaløkonomerne, at de skulle have for at leve en nogenlunde taalelig Tilværelse. For i Provinds-Kjøbstæderne og Landdistrikterne forholder det sig noget anderledes, idet der findes 57,000 af forskjelligt Erhverv, der ere forsikrede i Sygekasser, og ca. 121,000 udenfor Sygekasserne. Man vil jo altsaa se, at det der er noget sværere for dem at kunne komme med i Sygekasserne. Om det nu beroer paa, at Befolkningen er mere spredt paa Landet, eller hvad der i saa Henseende er Aarsagen, skal jeg ikke nærmere inblade mig paa, men under alle Omstændigheder har man her det samme Bevis for, at i Henshold til deres Fortjeneste og til det, der siges, at de skulle have for at leve, have de ogsaa i overordentlig høj Grad sluttet sig til Sygekasserne for Landdistrikternes Vedkommende. Jeg har altsaa søgt ved disse Bemærkninger at godtgjøre, at der ikke er Uvillie imod Sygekasserne og ikke er Sløvhed overfor Sygekasserne hos den arbejdende Befolkning, ja, jeg tror endogaa at kunne gjentage, at der ud over, hvad man med Billighed har kunnet forlange, har været Tilslutning til Sygekasserne. Men det er jo heller ikke Mangel paa Tilslutning til Sygekasserne, der forarsager, at Sygekasserne gaa tilbage, hvorimod i sin Tid, da Sygekasserne havde mindre Tilslutning, stod de bedre; saa længe de ikke vare udviklede i den Grad som nu, var deres Stilling bedre. Og dette er meget let forstaaeligt. Sygekasserne have nemlig altid været støttede dels af Medlemmerne, dels af Kommunerne og dels paa andre Maader, og jo større Kasserne ere blevne, destomindre har Støtten forholdsvis været, og dette har naturlig medført, at de ikke have kunnet bestaa. Derfor kommer, at Lægerne have søgt at faae deres Lønninger tilveirs; de have drevet dem ikke meget, men dog noget op. Det ene med det andet har bevirket, at Sygekasserne ikke have kunnet holde sig; de maa nedsette deres Bidrag til de Syge og ere i det Hele i Begreb med at gaa svært tilbage, hvilket ligeledes er bevist ved alle de Betænkninger, der foreligge, saavel af

Regjeringskommissionen som af Knudsen og Trautner. Dette vil med andre Ord sige, at Befolkningen bliver fattigere og fattigere og derfor ikke ser sig istand til vedblivende at være i Sygekasserne. Sygekasserne have jo selv i den sidste Tid talt alvorlig med i den Sag. Det vil saaledes erindres, at for et Aars Tid tilbage indgif der en Adresse til Regjeringen og Rigsdagen, hvori Sygekasserne udtalte sig bestemt for, at der blev gjort Skridt med Hensyn til dem. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier, som denne Adresse indeholder, vedrørende dette. Det hedder der, at man andrager om: „at alle direkte Helbredelsesmidler, saafom Lægehjælp, Medicin, Hospitalspleie og deslige, ydes gratis af Staten til alle ubemidlede Syge, uden at denne Hjælp betragtes som Fattigunderstøttelse eller medfører dennes Følger, samt uden Hensyn til, om de Syge ere Medlemmer af en Sygekasse eller ikke“. De kunne nok forstaa, at naar Sygekasserne og Sygekasselederne ikke vare paa det rene med, at de ikke kunde holde deres Institutioner i Længden, vilde de ikke udtale sig paa en saadan Maade, som de her have gjort, idet de ikke alene tale om de Mangler, der findes indenfor Sygekasserne, men ogsaa tale for, at det Offentlige bør træde til og ordne Sygepleien, saaledes at ikke blot Sygekassemedlemmer, men ogsaa Ikke-Sygekassemedlemmer komme til at nyde godt af Statstilskud og blive hjulpsne til at blive helbrede paa det Offentliges Regning.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale selve Lovforslaget og skal da indskrænke mig til at omtale § 9, som jo er den Paragraf, der hovedsagelig har nogen Betydning; de andre Paragrafer mener jeg, at det ikke er nødvendigt at gaa ind paa ved 1ste Behandling, idet jeg mener, at man i et Udvalg vil kunne blive enig om, hvad der skal og bør forandres i dem. Dog skal jeg ganske kort udtale mig om den offentlige Kontrol, som der tilhneladende næres saa megen Frygt for. Jeg er personlig ikke imod offentlig Kontrol, naar den holdes indenfor passende Grændser, og jeg mener, at naar det Offentlige træder til og hjælper, er der Intet, der taler mod, at det Offentlige fører Kontrol, naar man kun kan blive enig om, hvilken Kontrol der bør føres. § 9 er altsaa den Paragraf, der har væsentlig Betydning, idet den fastslaar, hvilke Tilskud Sygekasserne skulle have, nemlig $1\frac{1}{2}$ Kr. aarlig pr. Medlem og $\frac{1}{4}$ af Sygekassernes samlede Medlemsbidrag. Det har man nu beregnet i det andet Thing at skulle beløbe sig til ca. 400,000 Kr., mellem 350,000 og 400,000 Kr. aarlig, og man mener, at det vil være en